

Poutník

1/2023 | 27. ročník



Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná



Rorátní mše svatá zaměřená pro děti 3. 12. 2022 (foto: B. Marková)



Půlnoční mše svatá - Česká mše vánoční J. J. Ryby 24. 12. 2022 (foto: T. Bednář)

Úvodní strana: Slavnost Zjevení Páně 6. 1. 2023 (foto: T. Bednář)

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺**Moje milovaná farní rodino,**

začínáme druhý ročník našeho farního časopisu Poutník, kdy sice vychází jen 4× do roka, ale důležité je, že tento časopis nepřestal se svou existencí a naplňuje mě veliká radost a vděčnost, že tento časopis je opravdu náš ☺! Jistě může být zajímavé mít překopírované zajímavé články z různých médií, ale moc si vážím toho, že to je zde přímo o nás, pro nás, naše... Je pro mě neuvěřitelné, že se Hance Vágnerové podaří oslovit tolik lidí, kteří jsou ochotni napsat články z toho, co jsme zde společně v uplynulém období prožili. Těmito příspěvky je časopis plný. Děkuji Vám!!! Obdivuji Vás!!!

Myslím, že mnoho z nás potěší upřímná vzpomínka paní Ludmily Marešové na svého manžela pana Josefa Mareše na stranách 5-7. Velice krásný a upřímný rozhovor s akolyty Honzou Moravcem a Tomášem Maříkem najdete na stranách 8-10.

Letošní ročník bude vycházet v barvě červené. Je to mimo jiné barva patrona naší farnosti sv. Jiří, mučedníka. Červené prvky najdeme i na původním starém oltáři v presbytáři.

V minulém čísle jsem psal takový pohled do již uplynulého roku 2022. Po vydání časopisu jsme se ještě rozloučili v Dolní Čermné v kostele při mši svaté 17. 12. s paní Boženou Málkovou z Horní Čermné a 28. 12. s paní Marií Hubálkovou.

Také v roce 2022 pro nás bylo významné, že do bývalé Lesní brány přišli klienti z Domova u studánkv. kteří každou neděli navštěvují mše svaté v Dolní Čermné skoro ve 100% složení obyvatel tohoto domu ☺! Rovněž jsem zván se s nimi setkávat a i jako farnost jsme pozváni k spolupráci, která se snad povede.

Mojí milí farníci, snažme se prosím přijímat se navzájem, modleme se za sebe, mějme se rádi. Požehnaný čas jara Vám ze srdce přeje a nejvíc jak umí ☺ Vám žehná

Váš otec Jan ☺ +

Přidávám a prosím o modlitbu. Naideme v lavicích na zalisovaných kartičkách a v kancionálu číslo 30 a 049D. **Velké díky ☺!!!**

030 – Za farnost

Pane Ježíši Kriste, ty jsi hlava církve, ty jsi hlava našeho farního společenství. Dej nám, ať se máme rádi, ať máme jeden pro druhého správné slovo, pomáhající skutek, odpuštění. Chraň slabé, osvěcuj pochybující, posiluj malomyslné, podrž kolísající, probuď dřímající, veď hledající, rozehrěj vlašné.

049D – Za kněze ve farnosti

Pane Ježíši, děkujeme ti, že máme mezi sebou kněze, tvého služebníka a správce Božích tajemství. Prosíme tě, dej mu věrnost a vytrvalost v tak svaté službě a nám živou víru, žes ho poslal ty. Učinils jej naším duchovním vůdcem: dej mu ducha

moudrosti a rady; dej mu upřímnost otcovské lásky a nám dar úcty a oddanosti, ať pozorně nasloucháme jeho slovům. Vybral jsi ho z nás a pro nás, člověka, který se musí potýkat se slabostmi našimi i svými. Dej nám i jemu trpělivost a vzájemné pochopení. Dej mu zdraví pro jeho těžkou službu. Ať je naším dobrým pastýřem a přivede nás do nebe.

Tuto modlitbu jsem dával na památku svátku Svaté rodiny a na připomínku obnovení manželského slibu a žehnání manželům v Dolní Čermné v pátek 30. prosince 2022.

Modlitba za rodinu

Bože, od něhož pochází každé otcovství na nebi i na zemi, Otče, který jsi láska a život, učiň, aby se každá lidská rodina na zemi stala skrze tvého Syna Ježíše Krista zrozeného z ženy a skrze Ducha Svatého pramenem Boží lásky, skutečným chrámem života a lásky pro generace, které se neustále obnovují.

Učiň, aby tvá milost vedla myšlenky i skutky manželů k dobru jejich rodin i všech rodin na celém světě. Učiň, aby mladé generace našly v rodině silnou podporu pro své lidství a růst v pravdě a lásce. Učiň, aby láska, posílená milostí svátosti manželství, byla silnější než každá slabost a každá krize, kterými naše rodiny někdy procházejí.

Na přímluvu Svaté Rodiny z Nazareta také dej, aby církve v rodině a prostřednictvím rodiny plodně naplňovala své poslání uprostřed všech národů země. Skrze Krista, našeho Pána, který je Cesta, Pravda a Život na věky věků. Amen. (sv. Jan Pavel II.)

Váš otec Jan ☺ +

Děkováná setkání na faře

V únoru se na faře konala setkání s farníky, kteří slouží ve farnosti v různých „resortech“. A protože najednou by se na faru všichni nevešli (jedná se o cca 114 lidí), bylo nutné tuto akci rozdělit na čtyřikrát. Na společných setkáních se tak sešli ti, kdo uklízejí naše kostely, zajišťují v nich květinovou výzdobu, dále pak kostelníci, varhaníci, vyučující náboženství, akolyté, vedoucí schol a chrámového sboru, ti, kdo uklízejí a pomáhají na faře či jinak...

Setkání to byla příjemná, bylo si o čem povídat a někteří se jen těžko rozcházeli. Zkrátka řečeno slovy našeho pana faráře: „...byly to krásné chvíle, kdy jsme spolu mohli „pobejt“☺ v radosti a vděčnosti.“

Poděkování patří otci Janovi, který akci vymyslel a chopil se role pozorného hostitele.

Druhé poděkování náleží Martě Marešové, Vladěce Dvořákové a Magdě Vašíčkové, které pro všechna čtyři setkání byly k dispozici a pomáhaly s přípravou, mytím nádobí a úklidem.

Hana Vágnerová

Z historie farnosti

Můj život s kostelníkem Josefem Marešem

Letos v dubnu už to bude pět roků, co zemřel můj manžel, v červnu by mu bylo 90 let. Byl to člověk, na kterého nejde zapomenout, vzpomínky se stále vrací. O některé z nich bych se s vámi chtěla podělit a vezmu to od začátku.

Když odešel na věčnost jeho strýc - kostelník Josef Appl, zeptal se ho pan farář Ptáček, jestli by nemohl odemykat a zamykat kostel. Samozřejmě z toho byla kompletní kostelnická služba. Řekla jsem si: „Nevadí, aspoň nebude mít tolik času na brigády a v kostele se tak nenadě.“

Zanedlouho k nám přišel jeho známý. V rodině jim někdo zemřel, tak se šel zeptat na obec, kdo teď bude kopat hroby a oni ho poslali k nám. Věděli, že se strýcem kopal jeho syn Jenda a někdy manžel. Ten hned požádal bratrance Jendu o pomoc a tím se z nich stali hrobaři na 26 roků.

S tím jsem samozřejmě nesouhlasila, ale zbytečně. Manžel tehdy pracoval u obce v Drobné provozovně služeb a ze začátku dostal na kopání volno, jenže potom si musel brát na kopání každého hrobu dva dny dovolené. Od té doby trávil všechny dovolené na hřbitově. S bratrance kopali nejen v Čermné, ale i v Jakubovicích, Petrovicích a někdy i ve Verměřovicích. Skoro se mně chce dodat: „A kdyby nezemřeli, tak kopou dodnes.“

Ale ono ani to kostelníčení nebylo, jak jsem si představovala. Skončily naše společné cesty na mši svatou, nemohli jsme spolu sedět v kostele. Aby to stíhal, začal jezdit na kole. Tam o hodinu dřív, nachystat vše potřebné na mši sv., zazvonit, odemknout, případně zapnout topení ve zповědnici, v zimě odházet sních, posypat náledí... a o hodinu později se vracel domů. Takže v neděli odjížděl po šesté, kolem deváté přijel na svačinu, potom na druhou mši sv., po dvanácté na oběd, odpoledne jel na požehnání a po něm vezl pana faráře autem do Ostrova na třetí mši sv. a vrátil se večer. To už syn prohlásil: „Farář je zloděj.“ Já na to: „Jak můžeš tohle říct?“ „Je zloděj, ukradl nám tátu.“ Neděle byla jediným dnem, kdy byl s námi doma a najednou to skončilo. Sloužil nejen jako kostelník a lektor, ale když nemohli přijít ministranti, zaskočil i za ně.

Drobné opravy a údržbu všeho možného dělal buď sám, nebo sehnal odborníka. Uvedla bych jen péči o svíce. Po každé bohoslužbě je posbíral, očistil, upravil knot a kolem něho vytavil pájkou důlek. Jen Pán Bůh ví, do čeho všeho se pustil, co



foto: z rodinného archivu

všechno zařizoval, sháněl a vyřizoval. Vypadalo to, jakoby se oženil nejen se mnou, ale i s kostelem a že teď neseme dobré i zlé každý zvlášť. Když jsem se někdy zeptala, co tam stále dělá, odpověděl: „Jen to nejnnutnější.“ Ještě že se úklidu kostela ujala jeho maminka. Dosud to byla také práce kostelníka.

Od roku 1995 u nás působil mladý kněz Pavel Seidl. Když viděl, jak to ve farnosti chodí, moc si přál, aby se do služeb zapojilo víc lidí. Pomalu, ale jistě to šlo k lepšímu. Vždy se našlo dost lidí i na různé brigády. Nejprve to byla oprava fary, potom odvod dešťové vody ze střešních svodů výkopem kolem kostela. Po jeho zahrnutí manžel s Ondrou Málkem a Jirkou Vávrou (byli na fáře na „civilce“) znovu vydláždili chodník. Následovala sanační omítka. Další akcí byla nová elektroinstalace a nové osvětlení. I když se to zadalo firmě, musel u toho manžel být a ještě namontovali s panem Pecháčkem z Mariánské Hory do lavic všechna topná tělesa. Po výměně vadných trámů pod stropem se už mohl dát malíř Kamil Mareš do vymalování celého kostela.

V roce 2009 jsme dostali do farnosti kněze Josefa Roušara. Za něho se opravovala kostelní věž. Bylo třeba vyměnit vadné trámy a provést nové oplechování střechy. To dělala také firma. Když už bylo kolem věže lešení, pustil se manžel s dalšími pomocníky, řekla bych, do generální údržby věžních hodin. Jejich běžné seřizování si vzal také za svůj úkol a jednou ho tam někdo zamknul. Klíče sice měl, ale dveře nad schodištěm jdou odemknout jen zvenčí. Naštěstí se ještě v kostele někdo objevil, tak mu hodil z kruchty klíče, aby ho mohl vysvobodit.

Po roce 1991 jsme již byli oba v důchodu. Já ve starobním a on v předčasném, protože byla zrušena Drobná provozovna služeb. Konečně jsme se víc užili. Synové se pustili do stavby domů a my jim chodili pomáhat. Nejdříve Petr a po čase i Pavel. To jsem byla moc spokojená, že jsme spolu. Já míchala maltu a on zdil.

Ještě bych se měla zmínit o jeho další aktivitě. Když vyřadili na obci motorovou sekačku, dostal nápad: kdyby se opravila, mohla by se s ní sekat tráva na hřbitově. Tuhle službu si vzal také za svůj úkol, aby bylo hezky i kolem kostela. Za to mu obec něco platila, takže měl peníze na benzin, olej, náhradní díly i na další sekačku. Jak přerůstala tráva hrobové obrubníky, už šel sekat. Když bylo deštivo, třeba po dvou týdnech.



foto: z rodinného archivu



foto: z rodinného archivu

Teď se za to stydím, ale já mu jednou v legraci řekla: „Jestli to takhle budeš dělat i v nebi, tak tam teda s tebou nebudu kamarádit.“

Z kostelnické služby vysadil jen několikrát. Jednou si při manipulaci s pomníkem zlomil palec a nohu mu dali do sádry až po koleno. Jen mu trochu otrnulo, sádra nesádra, už chtěl jít sloužit, ale vrátil se a říká: „Nejde to, ta sádra hrozně zebe.“ Bylo to v lednu.

Ještě hůř dopadl, když havaroval u Pizzerie; do zadního kola mu prý vběhl pes. Probral se až v nemocnici se zlomeným palcem na pravé ruce, vyhozeným levým ramenem, tržnou ránou na hlavě a otřesem mozku. Domů nám ho přivezli na Štědrý den. Byl to pro nás nejlepší dárek. Měli jsme ho na celé svátky jen pro sebe.

Jak přibývalo roků, ubývalo sil a manžel byl hodně vděčný Lukáši Nastoupilovi, že mu začal pomáhat a v neděli sloužil při první mši svaté za něho.

V červenci 2017 jsme spolu ještě oslavili diamantovou svatbu, v srpnu svatbu vnučky ve Stařeči a Kracovicích až za Třebíčí. V září už se projevila jeho záhadná nemoc. Zhoršoval se mu zrak, sluch, řeč i chůze. O pomoc se službou požádal pana Stanislava Moravce. Začátkem listopadu, po večerní mši svaté oznámil panu faráři: „Zítřa nepřijdu, jedu do nemocnice na vyšetření.“ Byla to jeho poslední služba. Když mu sdělili výsledek vyšetření, jen dodal: „Všechno беру.“ Přes veškerou poskytnutou péči ho vyléčit nešlo a v dubnu 2018 si ho Pán zavolal.

Ve vzpomínkách ho ještě vidím pobíhat po kostele. Chodil vzpřímeně a svižně, třeba i s „měšejčkem“ při sbírce. Nebo jak uhání na své zelené „ukrajině“, někdy s dvoukolákem, den co den, ve dne v noci, za každého počasí; náledí, sníh, déšť, víchř, nic ho neodradilo, dokonce ani povodeň. To teda nedojel. Od Hubálků k cestě se valil takový proud vody, že kdyby se mu nepodařilo zachytit se plotu, nevím, kde by skončil.

Od nás je to ke kostelu asi 1 kilometr. Počítám-li denně jen tři jízdy tam a zpět, je to 6 kilometrů, krát 365 dní za rok a krát 37 roků, je to přes 80 000 kilometrů; to je dvakrát kolem zeměkoule.

Teď s odstupem času to vidím jinak. Boha máme mít na prvním místě, milovat Ho nade všechno a on to svou službou naplnil vrchovatě. Až se shledáme, budu to já, která bude moc šťastná, bude-li kamarádit on se mnou.

Ludmila Marešová

Rozhovor Poutníka

... s akolyty Janem Moravcem a Tomášem Maříkem

V prvním letošním rozhovoru pro Poutníka jsme se s několika otázkami obrátili na našeho dlouholetého akolytu Jana Moravce. Ze služebně mladších akolytů, kteří byli do služby ustanoveni koncem roku 2021, jsme oslovili Tomáše Maříka.

Při vyhledávání pojmu akolyta jsem se dozvěděla, že pochází z řeckého akolouthos, tj. „druh na cestě“ nebo „ten, který následuje“, v širším smyslu pak ten, „kdo slouží“, latinsky acoluthus.

Můžeš nám úplně obyčejně přiblížit, kdo je v katolické církvi akolyta, v čem spočívá jeho služba, jaké má akolyta „kompetence“?

Honza: Akolyta je, jak popisuješ ve své otázce ten, který slouží. To sis našla správně. Je to také mimořádný přísluhovatel při podávání svatého přijímání. Jeho služba je, jak jsem řekl, podávat svaté přijímání a také to svaté přijímání donést nemocným lidem přímo domů. Akolyta také může purifikovat neboli čistit bohoslužebné nádoby při mši, vystavovat nejsvětější svátost oltářní,



foto: T. Bednář

se kterou ale nemohu žehnat. Pokud není přítomen kněz či jáhen, může akolyta vést bohoslužbu slova. To jsem ještě zatím nikdy nevedl, ale pokud by bylo nezbytné potřeba, tak bych se samozřejmě na to musel připravit a nějak to zvládnout.)

Tomáš: Já sám jsem povolání akolyty vždy chápal, jako službu. Akolyta asistuje knězi u stolu Páně, může podávat svaté přijímání a může být pověřen vystavováním svátosti oltářní při adoraci. Není-li přítomen kněz ani jáhen, může pověřený akolyta vést bohoslužbu slova. Také naše služba zahrnuje přinášení Krista nemocným, kteří na mši svatou nemohou. Vždy mě moc potěší, když mně někdo zavolá, že je nemocný a chce přinést eucharistii.

Co Tě přivedlo ke službě akolyty? Kdy Tvoje služba započala?

Honza: Na tuto službu mě přivedl otec Pavel Seidl v jednom z našich rozhovorů, kdy mi nabídl službu akolyty vykonávat. Dlouho jsem se rozhodoval, zvažoval pro a proti a také jsem to konzultoval se svojí ženou. Moje služba započala na Vánoce 2005, spolu se mnou byli do této služby ustanoveni ještě Honza Majvald, Tomáš Macan a Antonín Pecháček.

Tomáš: Ke službě akolyty mě přivedl otec Jan. V momentě, kdy v kostele vyslovil tuto nabídku, začal jsem nad tím přemýšlet. K rozhodnutí mi pomohlo také vědomí, že bych mohl nosit eucharistii pravidelně tatínkovi. Ze své zkušenosti vím, že kdybych tuto nabídku nevyužil, v budoucnu by mě to mrzelo.

Co je nutné z hlediska formálních náležitostí? Jaké „povolení“ potřebuješ? Je doba výkonu služby akolyty nějak časově omezena?

Honza: V době, kdy jsem začínal, otec Pavel požádal biskupství o povolení a po absolvování kurzu jsem byl ustanoven na neomezenou dobu. Záleží na domluvě s místním duchovním správcem, jak často bude potřeba u oltáře či nemocným lidem sloužit podle aktuální situace a vzájemné důvěře.

Tomáš: Z hlediska formálních náležitostí bylo nutné, aby otec Jan požádal pana biskupa o povolení pro nás budoucí akolyty. Službu mohou vykonávat pouze ve farnosti Dolní Čermná a je omezena na dva roky. Pevně věřím, ☺ že po uplynutí této lhůty otec požádá o prodloužení, protože by mě velmi mrzelo, kdybych tuto službu už nemohl vykonávat.

Je třeba před započítím služby nebo během ní absolvovat nějakou teologicko-liturgickou přípravu, kurz či školení? Kde se příslušné teoretické znalosti pro službu získávají? Dělají se i nějaké zkoušky?

Honza: Před tím, než jsem mohl se službou začít, bylo zapotřebí udělat kurz. V mém případě to bylo pět sobotních setkání zakončených testem.

V současné době, když mi vyjde čas, se rád zúčastním Duchovní obnovy pro akolyty na Hoře Matky Boží v Králíkách. To mě vždy povzbudí a dodá další sílu.

Tomáš: V našem případě bylo třeba absolvovat kurz pro akolyty, který se skládal z pěti sobotních přednášek v Hradci Králové a duchovní obnovy na Hoře Matky Boží v Králíkách.

Hlavní slovo má vždy duchovní správce a pan biskup. V případě, že je kněz sám na podávání eucharistie, pak může zažádat diecézního biskupa, aby dal pověření vybraným osobám. Kandidát na akolytu má být dospělý, měl by mít ve farnosti dobré jméno, jeho život nesmí vzbuzovat pohoršení apod. Měl by také absolvovat nějakou teologicko-liturgickou



foto: T. Bednář

přípravu, nějaký kurz či alespoň školení. Kněz seznam vhodných kandidátů předloží panu biskupovi, který kandidáty schválí a udělí pověření.

Pro výkon služby akolyty je nepochybně potřebné pochopení, tolerance, podpora a pomoc Tvé rodiny. Jak to u Vás funguje?

Honza: Určité omezení pro rodinu to bylo, hlavně v začátcích, vždy jsme se ale společně domluvili a respektovali. Maru i děti jsou tolerantní. Teď už jsou dospělé a jsem rád za jejich podporu a ochotu mi naslouchat.

Tomáš: Moje manželka Anežka a naše děti mě v této službě podporují. Sdílejí se mnou mé nadšení a snaží se mi pomáhat. Jediné, co se u nás trochu změnilo, že musíme občas vyrazit na mši svatou o něco dříve a přijíždíme domů o něco později.

Moje otázky určitě nebyly vyčerpávající. Je ještě něco, o co by ses chtěl se čtenáři Poutníka podělit nebo jim něco vzkázat?

Honza: Děkuji za možnost poskytnout rozhovor, vážím si důvěry celé farnosti, toho, že mohu lidem sloužit. Jsem rád, že jim mohu být blíže, dává mi to vzájemnou důvěru, odvalu vidět věci kolem sebe alespoň trochu v jiném světle.

Farníkům přeji šťastné dny, také to, aby se nám tu spolu žilo dobře a snažili jsme se navzájem tolerovat mezi sebou.

Tomáš: Jen bych chtěl ještě dodat, že jsem moc rád, že si nás otec Jan povolal rovnou šest. Díky tomu se necítím zatížen povinnostmi a rodina může zůstat na prvním místě. Navíc si myslím, že jsme vytvořili moc dobrou „partu“ akolytů. ☺

Honzo a Tomáši, moc Vám děkuji za rozhovor. Přeji Vám vše dobré, hodně Božího požehnání. A také nadšení, zdraví a sílu pro Vaši další službu.

Za redakci Poutníka: Hana Vágnerová

Ze života farnosti

Orelsko - farní maškarní ples 2023

Po dvouleté pauze jsme se konečně mohli sejít na tradičním a velmi oblíbeném Maškarním plese pro dospělé, který se konal v sobotu 4. února. Tato tradice, kdy se sál naší čermenské Orlovny naplní nejrůznějšími, originálními a vtipnými maskami, už tak nějak neodmyslitelně patří mezi akce, které se v naší obci v plesové sezóně konají.

Večer plný zábavy a tance odstartovalo předtančení dětí z místní taneční skupiny DC Dance a také vskutku dechberoucí číslo v podání rodinného „tria M“. Během večera se bylo možné občerstvit v „Mickeyho čerpací stanici“, v baru „U suché dásně“ či svlažit hrdlo kapkou pivního moku. Milovníci dobrého jídla a zákusků měli k dispozici širokou nabídku specialit, kterými mohli uspokojit své chuťové pohárky. Nechyběla samozřejmě ani tombola, která byla velmi bohatá na dárkové poukazy i spoustu věcných cen. Díky skvělé hudbě v podání kapely Josky Vondráčka, která měla letos „nádech“ hasičského sboru, se lidé dobře bavili a vlnili se v rytmu tance až do ranních hodin.

Klára Macháčková

Ohlédnutí za adventem a Vánoce

Dobu adventní a Vánoce jsme po dvou letech mohli opět prožít normálně, naplno, bez jakýchkoliv omezení. A jak poznamenal otec Jan - bez roušek a respirátorů jsme si zase viděli do tváří s našimi úsměvy.

O tom, jak je nám společně dobře při mších všednodenních (kdy se nás schází sice málo) i nedělních či svátečních, kdy bývá kostel zaplněn, snad psát ani nemusím. Zmíním tedy jen některé události a akce naší farnosti, které bychom možná mohli nazvat „přidanou hodnotou“ tohoto období.

V sobotu 3. prosince před druhou nedělí adventní se ráno už v 6:45 hodin konala dětská rorátní mše za svitu svíců a lucerniček s hudebním doprovodem dětské scholy. Po mši se mladší a menší účastníci odebrali na faru na snídani a potom se už věnovali kreativní činnosti - výrobě vánočních přáníček.

V pátek 9. prosince byla večerní mši svatou zahájena adventní duchovní obnova s P. Petrem Benešem, farářem z farnosti u kostela sv. Cyrila a Metoděje z Brna - Židenic. Pokračovala v sobotu 10. prosince ranní mši svatou a dopolední přednáškou v Orlovně. Duchovní obnova byla se dvěma novinkami: pro děti byl připraven adventní duchovní program na faře s Aničkou a Magdou Motlovými, aby si jejich rodiče mohli užít obnovu s otcem Petrem v Orlovně. Já mohu za dospěláky konstatovat, že jsem si jeho přednášku moc užila a hodně dlouho si budu pamatovat Krista usmívajícího se z ikony i to že cesta za Ním a s Ním se dá najít v jakékoliv etapě života. Druhou novinkou, která se zřejmě ujala, byl společný oběd v Orlovně po ukončení duchovní obnovy.

24. prosince odpoledne se konaly dvě Štědrovečerní mše svaté určené zejména pro děti, nejprve ve Verměřovicích a pak v Dolní Čermné. O půlnoční při mši svaté zazněla ve farním kostele tradiční „Rybovka“, tj. Česká mše vánoční „Hej mistře“ Jakuba Jana Ryby v podání místního chrámového sboru, bez které si u nás nedovedeme Vánoce představit.

Již podruhé nám v kostele sv. Jiří při vánočním koncertě, který se tentokrát konal 27. prosince, zahrála a zapívala koledy cimbálovka z Červeného Kostelce. O tom si podrobněji přečtete na jiném místě.

V pátek 6. ledna při mši svaté poželal otec Jan všem tříkrálovým koledníkům, kteří mu za odměnu nádherně sborem „vysekli“ koledu „My tři králové jdeme k vám...“ ☺ a následující den se v šestnácti skupinkách rozběhli koledovat pro dobrou věc. Velké poděkování patří Pavlovi a Pavle Marešovým za perfektní organizaci tříkrálové sbírky.

Vánoční dobu jsme slavnostně ukončili v neděli o Svátku Křtu Páně mši svatou, při které jsme měli radost ze křtu děťátka z naší farnosti i krásné hudby, která zazněla.

Hana Vágnerová

„Jen láska zná umění jiné obdarovávat a přitom bohatnout.“

Sv. Augustin

Vánoční koncert 2022

Vánoční svátky by měly přinášet radost a pohodu, trochu toho klidu a příjemného rozjímání. Jednou z příležitostí k takovému rozjímání a svátečnímu setkání se známými a sousedy mohl být i vánoční koncert naší farnosti v úterý 27. prosince. Krkonošské i jiné koledy nám přijela zahrát cimbálová muzika z Červeného Kostelce.

Hráli nám už v prosinci 2021, tehdy však, ještě v nejistotě kovidových opatření, se koncert konal narychlo a kapacita byla poněkud omezena. Tentokrát už vypadalo všechno jinak. Roušku už mít nikdo nemusel a obsadit bylo možné každou z lavic, co jich v kostele je. A tak se taky stalo.

Jak stálo na plakátech, s cimbálovkou jako sólista účinkoval také náš otec Jan. Po úvodní koledě nám připomněl všechny muzikanty, své dobré přátele. Jsou to primáš Jiří Kábrt, kterého doprovázel na druhé housle bratr Vojtěch, na cimbál paní Lída Urbanová, na violu Dagmar Hanušová a na kontrabas Jaroslav Mertlík, kostelník na Hoříčkách. Ten je prý z celé kapely nejpodobnější Krakonošovi. ☺

Jako minule, i tentokrát jsme s koledami procestovali naši zemi křížem krážem. Nejvíce bylo těch krkonošských a podkrkonošských, jako třeba *„Zelená se louka, na tý louce chvojka“* nebo *„Radujte se ptáčata“*, která stejně jako otec Jan pochází z Peřimova u Jilemnice. Zavítali jsme ale také na Chodsko s koledou *„Vávro nespí, vstávej vzhůru“*, ze slezské Trnávky zase pochází *„Kristus Pán se narodil“*...

I taková lidová vánoční koleda umí být docela širokým žánrem ať už do obsahu, který vypráví, tak do melodie. Některá je klidná až tesklivá a plyne jako řeka, jiná umí být rozverná, jásavá i divoká, jako třeba *„Ondráši Matuši, víš-li, co se stalo“*. Jedno mají ale všechny společné – jsou tu k oslavě v Betlémě narozeného Ježíše Krista.

Koncert pak končil sbírkou úryvků známých koled, které si s cimbálovkou mohl zazpívat každý, kdo jen chtěl. A zvláště pak závěrečná nejznámější koleda, „hymna Vánoc“ *„Narodil se Kristus Pán“*, která se rozléhala celým zaplněným kostelem, měla opravdu sílu a byl to vskutku takový vánočně povznášející zážitek.

A protože se nám to všem moc líbilo, odměnili jsme muziku bouřlivým potleskem, za nějž jsme na oplátku dostali ještě jednu jihočeskou *„Kmotr Bouček sekal souček“*, kde jsme my všichni posluchači dostali důležitý úkol – odzpívat refrény „Há ahá, ať se rozléhá“. A asi nám to šlo, protože nás pochválil sám primáš Jura, „že tady v tý Čermný krásně zpíváme“. ☺

To však ještě nebyl konec! Čekala nás ještě, jak říkal pan farář, „afterparty“ v teple Orlovny. I tam se sál příjemně zaplnil, cimbálovka spustila lidovky jako *„Tancuj, tancuj, vykrúcaj“*, *„Čerešničky“*, *„Kdyby byl Bavorov“*, *„Okolo Sudče“* a mnohé další. Hráli nám k poslechu, ke zpěvu, a dokonce i tanci a bylo veselo.

Muzikantům patří velké díky! A také vám všem, kteří jste přišli a spoluutvářeli onu příjemnou společenskou vánoční atmosféru. A na příštím vánočním koncertě na viděnou!

František Mareš

„V něm je náš mír, on dvojí spojil v jedno...“

Asi i proto, že jsme jedněmi z mála dolnočermenských evangelíků, bereme u nás doma ekumenické bohoslužby jako důležitou událost. 15. ledna jsme se proto chystali do kostela sv. Jiří. Pršelo. Škoda, procházka nebude, musíme autem.

Když se člověk v kostele při vesnických ekumenických bohoslužbách rozhlédne po lidech okolo sebe, není většinou velkou záhadou, kdo je domácí římský katolík a kdo přišel jako host z hornočermenského evangelického sboru. Při vstupu do kostela mě ale přímá otázka, zda jsem evangelík, trochu zaskočila, byť byla položena s milým úsměvem. Aha, z odpovědi vyplývá malý dílek puzzle, v mém případě červené barvy. Píšu na něj své jméno. Co s ním asi budeme dělat? Bude to určitě nový dobrý nápad pana faráře Jana Lukeše. Vzpomínám na radostnou atmosféru loňské ekumenické bohoslužby v kostele sv. Jiří – tehdy jsme společně jako hvězdy zaplnili oblohu...



foto: L. Ešpandrová

Píseň s kytarou a už nás pan farář Lukeš vítá: *„Shromážďujeme se k modlitbě, abychom posílili jednotu, kterou jako křesťané máme, a otevřeli svá srdce, a tak odvážně hledali bohatství víry i poklady rozmanitosti mezi námi. Víra nás má spojit a vytvořit krásné společné chvíle. Na začátku jsme dostali puzzle se svými jmény. Někdo má červené, což znamená lásku a někdo má modré, což znamená hlubinu. Chceme se zde setkat v lásce a chceme jít na hlubinu.“* A u bočního oltáře začíná vznikat společná skládačka – modré dílky se pojí s červenými... Skládáme před Pánem sami sebe...

Evangelický farář Jakub Keller káže na text z Matoušova evangelia o setkání Ježíše s Janem Křtitelem. *„... jsme v tolika ohledech různí..., povahou, nastavením, zvyklostmi, tradicí..., každý jsme i dnes jinak naladěni, každý jsme v minulém týdnu zažili jiné vypětí, jiné radosti a jiné smutky a přece jsme vyšli ze svých domovů, do jednoho společného v Boží blízkosti... Stojíme o setkání. To není jen tak.“*

O týden dříve jsem v tomto kostele zažil jiné setkání. Při večerní mši dostali tříkráloví koledníci pozhěnnání. Moji malí synové se ke koledování přidali vloni. Letos jsem se starším z nich šel i na mši. Na katolické bohoslužbě mnohokrát nebyl, prohlížel si detaily interiéru kostela, ptal se na odlišnosti v liturgii, ale nepřišlo mu nijak divné jít dopředu a s ostatními dětmi se zapojit do interakce s knězem. To setkání dávalo smysl. Zapadlo to do sebe jako puzzle.

Puzzle nemá zůstat složené?! Proč? Vždyť dávalo dobrý smysl?! Rozebíráme ho a každý si odnášíme jeden dílek se jménem jiného člověka. Máme ho mít na mysli ve svých modlitbách. Někdy si všímáme rozdílů, ale přitom nás spojuje řada úplně přirozených a zásadních věcí. Třeba modlitba.

A dobře mohou spojoovat třeba také rozhovory u kávy a pečiva v Orlovně. Tak díky!

Radek Jindra

Co se děje ve spolču

Silvestrovské setkání

Rozhodla jsem se napsat článek o naší akci – Silvestru. Tato naše velká akce se konala ve dnech 29. 12. 2022 – 1. 1. 2023. Spolčo slavilo Silvestr na mnoha místech, v posledních letech se však uchyluje na Hedeč, na Horu Matky Boží v Králíkách, kde se ubytovává ve zdejších klášterních prostorách. S otcem Karlem Moravcem, který zde slouží, je spolčo v kontaktu už mnoho let. Všichni jsme moc vděční, že nám umožňuje u něj přebývat.

Akce Silvestr se netýká pouze mládeže z naší farnosti, často nás navštěvují přátelé z okolí. Tento rok se účastnilo neuvěřitelných 23 mladých! To je pro nás velký úspěch, ještě když vezmeme v potaz, že tři roky jsme tuhle akci museli dělat jinak nebo vůbec.

Naším cílem je strávit nějaký čas spolu a užít si vánoční prázdniny. Účastníme se mši a máme i vlastní duchovní program, takže si tu každý najde svoje. Také tady tradičně otcí Karlovi pomáháme. Většinou přerovnáváme dřevo a holky perou nebo žehlí. Nevěřili byste, kolik takový klášter za jednu zimu spotřebuje dřeva! Když máme chvílku volna, hrajeme deskové hry nebo zpíváme. Také chodíme na procházky a objevujeme okolí. Můžeme vám doporučit rozhlednu Val u Králík, procházku na Jeřáb, kde se nachází pramen Tiché Orlice, sochu Pozorovatele a mnoho dalšího. Určitě toto místo stojí za návštěvu. Naše procházky ale nejsou ledajaké, bez pořádné koulovačky by se neobešly. Časté bitvy holek proti klukům jsou ve spolču velmi oblíbené.

V den Silvestra tj. 31. 12. máme vždy připravený speciální program. Připravujeme si velikou slavnostní večeři, hudebně doprovázíme mši a pak večer máme připravený vánoční stromeček, kde si vzájemně dáváme dárky. Po pořádném jídle si také připravujeme představení formou scének, které přes den secvičujeme ve skupinkách a také pak hrajeme nejrůznější pohybové hry.

Přímo o půlnoci byla dříve slavena mše svatá, tento rok se to ale změnilo, a tak jsme o půlnoci sledovali ohňostroj, na který jsme měli neuvěřitelný výhled. Vyšli jsme k soše Pozorovatele, pomodlili se a poděkovali každý za uplynulý rok. To byl pro mě velmi silný zážitek, okolo nás už to začínalo lítat a bouchat, my se však ztišili v modlitbě. Samozřejmě jsme se k bouchání ohňostroje později také přidali, o zábavu nebyla nouze. Další den už nás čekalo jen všechno pouklízet a poté jsme se rozjeli do svých domovů. Silvestr nám vždy dává nezapomenutelné vzpomínky, často nová přátelství, a hlavně nám dělá radost, že můžeme být spolu. Jsme zvědaví, co nám další rok 2023 přinese.



foto: T. Vávrová

Příspěvek od farníčka - zážitky tříkrálové

V sobotu 7. ledna jste v Dolní Čermné a Jakubovicích mohli potkat některou z 16 skupinek tří králů, kteří se snažili rozdávat nejen obvyklé dary, ale i úsměv a přání všeho dobrého do nového roku. Poděkování patří všem, kteří je vlídně přijali a obdarování tak bylo vzájemné. Skvělé bylo, že nám s koledováním pomohly i děti z Petrovic (a Tereška z Verměřovic), takže jsme si jednotlivé "rajóny" mohli rovnoměrně rozdělit. Pro projekty Charity se do pokladniček vybralo 73.123,- Kč, což je nový rekord. Děkujeme všem dárcům i těm, kteří se do koledování zapojili.

Posíláme Poutníkovi zážitky několika dětí z tříkrálového koledování☺

Pavla Marešová

Standa: Užili jsme si to. Šli jsme s novou holkou - Magdou. Dostali jsme hodně sladkostí, o které jsme se rozdělili.



foto: K. Macháčková

znovu, protože nám v sousedství poradili, že nás tam očekávají. Měli jsme radost, že se to povedlo.

"Dáňo, nějaký postřeh o vaší skupince? Jak jste si to užili?" Dan: „TOP!!!“

„Pokora umožňuje, abychom ocenili malé věci.“



foto: K. Macháčková

Domča: U jednoho baráku jsme se trochu lekli, byl tam obří pes. Tak si K+M+B nad dveře museli napsat sami. Vtipný bylo, že s námi chvílema zpívaly i ovce a pes: „My třiíí králóvééé... béé, béé... jdeme HAF k vám...“

Honza, Filip a Vojta: Když jsme chodili, ne vždy nám otevřeli, asi nebyli doma. Zpívali jsme a tatínek nás doprovázel hrou na kytaru. Kromě peněz do pokladničky jsme dostali i hromadu sladkostí. (Honza, Filip a Vojta)

Matěj: Někde nebyl zvonek, tak jsme klepali, ale nikdo neotevřel, i když se svítilo. Když jsme šli okolo cestou zpět, tak jsme to zkusili

Putujeme s Poutníkem

Baziliky minor v České republice

Dnes budeme putovat ne na jedno místo, ale podíváme se rovnou na míst 15 – do bazilik minor, které se nacházejí v České republice. Toto téma je zajímavé pro naši farnost, protože i při farních výletech jsme některé z bazilik, které se honosí názvem „**basilica minor**“ (**menší bazilika**), navštívili. Tento zvláštní čestný titul propůjčuje kostelům papež od 18. století. Budova a prapory mohou nést zkrácené klíče, podobně jako jsou na papežském znaku.

Podrobné vysvětlení najdeme na stránkách nejmladší české baziliky ve Žďáře nad Sázavou <http://www.zdarskefarnosti.cz>

„Bazilika minor je čestný titul kostela, který je pod přímou patronací papeže. Papež uděluje tento titul pouze významnějším kostelům. Zpravidla se jedná o věhlasná poutní místa, národní svatyně, historické kostely nebo kostely klášterní, které plnily úkol šíření víry, vzdělanosti a kulturnosti národa. Po Druhém vatikánském koncilu se titul baziliky především chápe jako zvláštní spojení se stolcem sv. Petra.

První a základní podmínkou pro získání titulu „basilica minor“ je, že kostel má vynikat svým prostorovým uspořádáním a uměleckou výzdobou, plně odpovídající platným liturgickým směrnicím a musí být konsekrován (posvěcen).

Současně se má chrám těšit určité výjimečnosti a vážnosti v rámci diecéze, např. proto, že je v něm pohřben nějaký světec nebo jsou zde uchovávány významné relikvie, případně se v něm nachází mimořádné obrazy, sochy, nebo toto místo připomíná některou z důležitých historických událostí v životě národa a církve.

Dále musí být kostel centrem náboženského a pastoračního dění tím, že posvátná liturgie je v něm vykonávána se vši vážností, neschází v něm „schola cantorum“, ale ani aktivní zpěv lidu. Místo musí být obsazeno alespoň jedním knězem, dbá se o pravidelnou službu svátosti smíření a o nedělích a svátcích jsou homilie a káže se tam Boží slovo.

První povinností vyplývající z titulu „Basilica minor“ je dbát na patřičné vzdělávání věřících různými kurzy, cyklickými přednáškami a podobně. Zvláště je třeba dbát na rozšiřování znalosti a pochopení dokumentů papeže a magisteria církve a slavit liturgicky svátky:

Svátek Stolce apoštola Petra – 22. února

Svátek sv. apoštolů Petra a Pavla – 29. června

Výroční den zvolení papeže – 19. dubna

Je možno získat plnomocné odpustky v den slavnosti sv. apoštolů Petra a Pavla (29. 6.), a v dalších dnech, které si farnost sama stanoví.“

Baziliky minor se nachází v pěti diecézích. Nejvíce bazilik minor má pražská arcidiecéze, celkem pět, čtyři má litoměřická diecéze, tři olomoucká arcidiecéze, dvě brněnská diecéze a jednu naše nejmladší diecéze ostravsko-opavská.

První bazilikou minor v České republice byla roku 1905 jmenována Svatá Hora u Příbrami. Ve dvacátých letech 20. století byly povýšeny baziliky čtyři (Bohosudov,

Filipov, Česká Lípa a Velehrad). V roce 1948 byl povýšen Břevnov, poté 26 let nedošlo k ustanovení žádné baziliky, až v r. 1974 bazilika svatého Jakuba Většího na Starém Městě pražském. V osmdesátých letech 20. století se staly bazilikou minor Svatý Hostýn a bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně. V devadesátých letech 20. století papež povýšil na baziliku čtyři chrámy – Strahov, Svatý Kopeček (jmenoval při návštěvě papež Jan Pavel II.), Jablonné v Podještědí a Frýdek. V 21. století byly jmenovány dvě baziliky – Vyšehrad a Žďár nad Sázavou.

DIECÉZE	MÍSTO	NÁZEV BAZILIKY	ROK POVÝŠENÍ
pražská arcidiecéze	Svatá Hora (u Příbrami)	Bazilika Nanebevzetí Panny Marie	1905
	Břevnov	Bazilika svaté Markéty	1948
	Staré Město Pražské	Bazilika svatého Jakuba Většího	1974
	Strahov	Bazilika Nanebevzetí Panny Marie	1991
litoměřická diecéze	Vyšehrad	Bazilika svatých Petra a Pavla	2003
	Bohosudov	Bazilika Panny Marie Bolestné	1924
	Filipov	Bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů	1926
	Česká Lípa	Bazilika Všech svatých	1927
	Jablonné v Podještědí	Bazilika svatého Vavřínce a svaté Zdislavy	1996
olomoucká arcidiecéze	Velehrad	Bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje	1928
	Svatý Hostýn	Bazilika Nanebevzetí Panny Marie	1982
	Svatý Kopeček	Bazilika Navštívení Panny Marie	1995
brněnská diecéze	Staré Brno	Bazilika Nanebevzetí Panny Marie	1987
	Žďár nad Sázavou	Bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Mikuláše	2009
ostravsko-opavská diecéze	Frýdek	Bazilika Navštívení Panny Marie	1999

Zpracovala Jitka Židková s využitím:

<http://www.zdarskefarnosti.cz>

<https://cs.wikipedia.org>

Pozdrav Michala Řechtáčka za Stochova

Zdravím farní rodinu v Dolní Čermné.

Loňský rok jsem se mohl s některými z Vás zúčastnit pouti do Říma. Bylo to velké povzbuzení pro duši. Nejdříve na tomto místě bych chtěl poděkovat Pánu Bohu, že mi to umožnil, abych mohl jet. Na druhém místě děkuji P. Janu Lukešovi, že mi splnil můj velký sen, po kterém jsem toužil celý život, a nakonec bych chtěl poděkovat těm farníkům, se kterými jsem jel. Naším plánem ještě v Římě bylo, že se někdy po návratu sejdeme, a společně si prohlédneme fotky, které fotil Tomáš Bednář. Vymyslel jsem, že pojedou navštívit otce Jana a při této příležitosti napadlo Tomáše - mého spolubydličího z Říma, že bychom uskutečnili naplánovanou vizi. Na výlet do Dolní Čermné jsme vyjeli společně s mou přítelkyní Kateřinou Veselkovou na svátek Sv. Rodiny 30. prosince.

První zastávka byla na obědě u Hanky Vágnerové. Milým překvapením bylo, když jsme zjistili, že s ní Katčina mamka chodila do třídy na gymnázium. Poté jsme jeli rozsvítit na hrob Katčiny babičky do Výprachtic a odpoledne se uskutečnilo zmíněné setkání u fotek z věčného města. Byli jsme tam skoro všichni až na dvě ovečky, které se nemohly zúčastnit. Všechno se završilo mší svatou v dolnočermenském kostele, při



foto F. Mareš

svého města a rád Vás všechny uvidím. Slibuju všem, že se za Vás budu každý den modlit a prosím Vás také o modlitbu za nás dva s Kateřinou. Pán ať odplatí dobré dílo, které konáte.

Požehnaný nový rok 2023 přejí

Ministrant Michal Řechtáček al. Řechty a Kateřina Veselková

P.S.: Mottem našeho vztahu s Kateřinou je „**Bůh je Láska**“. Tak ať ta láska Vás provází a všichni z ní čerpáte.

Vánoční koncert Červenokostelecké cimbálky 27. 12. 2022 (foto: L. Ešpandrová)



Svatoblažské požehnání ve Verměřovicích 31. 1. 2023 (foto: L. Ešpandrová)

Zadní strana: Orelsko-farní Maškarní ples 4. 2. 2023 (foto: F. Mareš)
Děti, které letos půjdou k první svátosti smíření a 1. svatému přijímání (foto: P. J. Lukeš, A. Macanová)



Poutník 1/2023

vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890
web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz; bankovní spojení: 256043012/0600

tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

náklad: 250 výtisků, výrobní náklady jednoho výtisku: 25,10 Kč vč. DPH

redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová; sazba: Jiří Adamec, František Mareš
NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, ale je možná finanční spolupráce, DĚKUJEME
uzávěrka příštího čísla: **19. 5. 2023**, kontaktní email: poutnik@farnost.eu